

EIN ÁHEITAN TIL KIRKJUFÓLKID Í FØROYUM

Kring oyggjar okkara verða og hava hesi seinastu árin verið kirkjur bygdar — kanska meira enn nakrantíð fyrr — bæði har sum gamlar kirkjur forfarast og eisini har, ið kirkja ongantíð hevur verið fyrr.

Tann bygðin, sum her er hugsað um, er Gásadalur, sum hevur 65 íbúgar. Har hevur ongantíð kirkja verið, men fólk hadani hava gingið í kirkju í Bø. Og mangan hevur verið torført, tí gøtan millum bygðirnar gongur upp um 450 til 500 metrar høgt fjall og í stöðum tætt fram við eggini. Gásadalur er eisini av ringastu brimplássum, ið ikki kemst frá við bát utan í góðveðri.

Ein gleðir seg tí so mikið meira yvir tað tiltak, sum bygðarfólkid í Gásadali í nökur ár hevur haft fyrri at fáa eina kirkju har og hevur savnað pening til hetta endamál millum annað við sølu av lutaseðlum seinasta ár, sum gav 5000 kr.

Neyvan er tað nakrastaðni, har sum kirkjur verða bygdar, at tað av fólkunum í sjálvum bygðunum verður givið so mikið sum í teim smáu bygðunum; men sjálvt um tað er so, og arbeiðið fyrri ein part verður gjørt fyrri einki, so kunnu tær ikki gera hetta utan hjálp uttanifrá.

Vit vilja við hesum heita á kirkjufólkid í Føroyum um áhuga fyrri kirkjuni í Gásadali. Og vit biðja ein og hvønn, sum kann, um at geva eina gávu — litla ella stóra — so at arbeiði upp á hesa kirkju kann byrja og verða liðugt og Gásadalismenn mega fáa sína egnu kirkju.

Vit undirritaðu ætla at fyrirreika bazar til frama fyrri Gásadals kirkju, og gávur kunnu verða sendar til okkara.

Seyrvági í juni 1951.

Maria Larsen, Sigríð Andreasen, Ragnhild Nilsson, Ragna Mikkelsen, Anna Niclasen, Adela Jacobsen, Mia Mortensen, Mia Davidsen, Elsebeth Weihe, Astrid Jensen, Jensina Hansen, Julianna í Nýggjustovu, Edith í Jákupsstovu, Elsa á Stongum, Anna Petersen, Gúte Mia Henriksen, Gudrun Joensen.

EMBÆTI

Á landsskrivstovuni er tænastumannaembætið sum fulltrúi av 2. stigi leyst. Árslønin er við nógaldandi viðbótum fyrri ein giftan kr. 9.680,40 og fyrri ein ógiftan yvir 30 ár kr. 8.832,40 at byrja við, hækkanði 3. hvørt ár, eftir 18 árum ávikavist kr. 12.434,40 og kr. 11.018,40. Lønardeild 3.600 — 5.760 kr. Umsóknir við prógvum og viðmælumugu verða landsstýrinum í hendi seinast 20. juli 1951.

Føroya landsstýri, 15. juni 1951.

Føroya Bjór

Øl- og Mineralvatnsvirki

Máltráð nr. 4

FØROYA PILSNAR
EKTA MALTØL

Øl og mineralvatn verður bert sent til teir kundar, ið senda kassar og fløskur aftur. **Sendið tómt góðs aftur!**

EINAR WAAG Klakksvík.

P.F. FØROYA BANKI

(Stovnaður 1906)

Hovudsskrivstova:
T. RSHAVN
Tlf. 6, 50, 365

Suðuroyar deild:
TRONGISVÁGI
Tlf. 32

Renta av innskoti við uppsøgn uppá 3 mánaðar 4 % p. a.
Renta av bankabók 3½ % p. a.

Bankin er opin 11—15 — Leygardag 11—14

Hedín Brú: Feðgar á ferð. 14

»Skitter í teg, innan undanförligur ið er«, ilskast Ketil, »veðrið er sum á Jóansöku. Vit hövdu betur fingið nógvan seiðin«.

»Úngt kjót, lukkan«, heldur Lias Berint, »tað er so moyst fyrri kuldanum, men tað eru kanska onkur ráð fyrri tí«. Hann biður Kálv koma við sær. Teir fara niðan í hagan: »Nú skal eg royta góða deyðasínu úr einum turrum bakka og stinga niður í buksurnar hjá tær. So bitur eingin kuldi á«.

Men Kálvur var einki við hetta, hann helt, at tað mátti vera undarligt at ganga við sovordnum niðri í buksunum. Hann rodnadi og stakk fremstafingum í munnin, men ikki komdi hann sær at nokta, tá ið tað nú var ein fremmandur maður, sum stakk tað niðri. — Heitt var hetta heldur ikki, tí deyðasínan var so slavin. Teir koma oman aftur til hinar nótamenninar og seta seg.

Tá kemur báturin inn aftur og allir fara á línuna utan Kálvur, hann verður sitandi eftir. Ketil talar á hann einaferð og spyr, um hann kemur ikki at hjálpa teimum, men einki svar. So fer hann til hansara: »Tað skuldi ikki bagt honum okkurt?« Tá sat Kálvur og græt.

»Hoyr, mitt barn, hvussu er vorðið við tær, er tú sjúkur«.

»Nei, men eg ræðist so illa«, fíkir í Kálvi.

»Tú er tann ræðuskiturin, ið er, befalla teg í Harrans hendur og tig so«.

»Ja, eg havi funnið fimm marflugur ella okkurt sovordíð livandi upp úr buksunum, og tað er nóg eitt enn, tað skriður alla staðni«, grætur Kálvur.

»Halt munnin til á tær. Hvør hevur hoyrt, at nótamenn gráta undan marflugum«, Ketil fer deilandi frá honum.

Men tað var skjótt, at Kálvur var so spærdur av marflugunum, at hann mátti lata seg úr buksunum og tóma tær.

Hesa ferð fingur teir aftur ein bát í kast.

Menn fóru at tosa um, at tað var best at senda fólk at húsum eftir bátum, men teir gomlu sögdu nei: »Tí so tyrpist so nóg fólk saman um okkum, at parturin verður eingin.« So eintust teir um at kasta nakað út á náttina, fara heim og lata veiðina liggja.

Trý köst setta teir aftrat og fingur nógvan seið. Tá var liðið so langt út, at menn vóru glaðir við at sleppa at húsum.

Men teir gomlu vildu ikki við: »Vit leggja ikki veiðina mannleysa«, sögdu teir.

»Hvør halda tit kemur vestur á Vikar at stjála seið?« spurdu teir ungu.

»Tað ger tað sama, so eru tað havsins djór og himmalins fuglar«.

Báturin fór.

Teir gomlu fara niðan til eina stöðu, har stendur, og kynda eld: »Nú skulu vit hava okkum eina búrmátið av seiði«. Eina spann hövdu teir tikið úr bátinum at koka í.

Meðan tað ornar, lata teir seg úr um fótarnar, heingja hosurnar til turkingar og seta fótarnar á grúgvasteinarnar. So hella teir seg væl afturá ímóti stöðugarðinum, læa hvør upp á annan o gfeista sær í: »Tað vælsignaða hav, sum so manga veiðina gevur. Í gjár átti tú ikki inn í munnin, í dag eigur tú hjallin fullan«. Soleiðis tosa teir.

Utan um teir er tann stilla náttin. Mánin er niðurgingin, teir hoyra áirnar og strondina.

Tá ið seiðurin er kokaður, taka teir útav og eta seg stívar.

Tá heldur Lias Berint: »Mangan kann vera smáligt, men tá ið saman um kemur, mundu tú og eg viljað býtt við nakran?«

»Nei«, sigur Ketil, »gott er sum er. Nú eri eg avdeyður, men tað má eg siga, ongantíð hevur verið matneyð í mínum húsi. Gud lati meg góðan tíð tala, kann hava verið mótumikið at sæð ímóti mangan, tað kann tað«.

»Sama sigi eg«, svarar Lias Berint, »Nú havi eg einki heim havt soleiðsini, verið úti hjá øðrum, síðan eg fór frá foreldrunum, men altíð havi eg havt innivist og ongantíð liðið matneyð«.

»Ja, kunna vit so ikki vera tilfríðs«, heldur Ketil, »hvat skal fátækramaðurin krevja meir? Hetta er tað, eg eri vanur at siga við teir ungu«. Hann rættir beinin fram undan sær og ropar. »Tað kemur svövnur á meg, nú eg eri mettur, vit hövdu betur kunnað lagt okkum at dúra eina lötur«.

»Tað eru ráð fyrri tí«, svarar Lias Berint, »vit royta deyðasínu og leggja undir okkum«.

So fara hesir báðir gomlu mennir berbeinaðir stettandi út í myrkrið. Omanfyri teir stendur hamarni so svartur og lokar fyrri suðurhimlinum. Niðan fyrri teir er tað gávurika havið, sum í nátt liggur so stilt og breiðir seg.

Ein seyður stökkur upp av bóli, starir grønygdur at teimum, kústar og hvörvur, »Sirri, sirri, sirri«, kalla teir út í myrkrið. »Vit eru ikki fíggindar, neyðardýrið«.

»Deyðasínan, stakkals«, heldur Lias Berint, »hon er eitt eiggiligt ting, hon er góð til mangt. Tá ið Gud vælsignar deyðasínum, livir bóndin væl, men verður hon ov nóg undirkavað, so er hann sum tú og eg, so má havið fæðast«.

Teir hoyra boðarnar fyrri landinum: »Tú er mjúkur á málinum í nátt, Skarvsbøði«, heldur Ketil, grimari er tú, tá ið tú reisir av tí ringasta í landnyrdinginum«.

Teir koma nærri at ánni og hoyra hana betur. Hon er eitt góð-